

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΡΙΘ 278.

ΕΝ ΣΥΡΩ, ΤΗΝ 29. ΙΟΥΛΙΟΥ

1844

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ

Ἡ ἐπιβουλὴ τῆς καρδίας μας θλίβει ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐκθέσωμεν ὅ,τι ἕκαστος φρόνιμος καὶ νουεχῆς παρὰ τῆς συναισθάνεται. Ἀναγκαζόμεθα, λέγομεν, νὰ ἐκθεσωμεν ὅτι ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων τῆς πατρὸς μας, ἀπὸ τὴν τύχην τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ τῆς Ἀνατολῆς τύχη, δὲν εἶναι παντάπασιν εὐχάριστος.

Πολλάκις ἐξεφράσαμεν τ' ἀληθῆ αἰτία τῆς καταστάσεώς μας ταύτης, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν γνώμην μας ἐπιθεβαιοὶ ἀποχρώντως ὁ παρακατιῶν καταχωρούμενος λόγος τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας, ἐπιθεβαιοί, λέγομεν, δια εἰς διαφόρους ἐποχὰς εἶπομεν, ὅτι ἡ καταστρεπτικὴ διχόνοια ἢ τὸ πρῆσασθὲν ὀλιθιὸν ἀποκλειστικὸν σύστημα, ἐπέφερον ὅσα δυστυχῆματα ὑπέστημεν μεχρι τοῦδε, καὶ μᾶς ἐπαπειλοῦν μὲ νέαν ἀνυγκρίτω λόγῳ βαρύτερα.

Οἱ λαοὶ δυστυχοῦν μὲν ἐνίοτε, αἶμα ἀθῶον βᾶφει τὴν γῆν, πόλεις καὶ ὀλόκληροι πόλεις ἐπαρχαί ἐρημοῦνται, ἀλλὰ τὰ ἔθνη δὲν ἀποθνήσκουσι. Τὰ κακοῦργήματα ἀνακαλύπτονται μίαν ἡμέραν, οἱ αἰτίοι τῶν δυστυχημάτων τῶν ἐθνῶν γίνονται γνωστοί, καὶ ἀλλοίμονον εἰς αὐτοὺς, ὅταν ὑπερπλεονάσῃ ἡ κοινὴ ἀγανάκτησις.

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Γουζώτου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς τῆς 8 Ἰουλίου 1844.

Κύριε!

Εὐχάριστῶ τὸν ἐντιμὸν προλαλήσαντα (κύριον Lanjais) διὰ δύο τινὰ· τὸ μὲν, διὰ τὴν ἐγνώρισεν τὴν σημαντικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἶπεν ὅτι ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτῆς ἐξαρτῶνται τὰ τῆς Ἀνατολῆς, τὸ δὲ διότι ἐδικαίωσεν ἀποχρώντως τὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας, καὶ ἰδίως τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀντιπροσώπου τῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας ὑπῆρξε πάντοτε οὐσιωδῶς σύμφωνος μὲ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος, μὲ μόνον τὸ συμφέρον αὐτὸ, εἴτε εἰς τὰ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1843 συμβάντα, εἴτε εἰς τὰ συμβάντα τὴν στιγμὴν τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης, εἴτε διαρκουσῶν τῶν συζητήσεων εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκε χώραν τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος παραδεχθὲν Σύνταγμα. Εἶναι προσέτι ἀληθές ὅτι ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι πρέσβυς τοῦ Βασιλέως, ὁ ἐντιμὸς φίλος μου κύριος Πουκατέρης ὑπῆρξεν ὁ ἀξιῶς, ὁ ἱκανὸς καὶ ὁ κατάλληλος διερμηνεὺς τῆς πολιτικῆς ταύτης (καλλίστα.)

Καθόσον ὁμως ἀφορᾷ τὴν εἰδικὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν ὁ ἐντιμὸς προλαλήσας μ' ἔκαμε, ἡ ἀπάντησίς μου θέλει εἶσθαι ἀπλή.

Ἐνεργήσαμεν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐσχηματίσθη τὸ Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον πᾶν ὅτι δυνατόν· ἀνέστη τὴν ἐπιβρόχην μας, πᾶν ὅτι ξένη κυβέρνησις δύναται νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς ἀπόκτησιν ἐπιβροχῆς εἰς τόπον ἐλεύθερον, διὰ νὰ δικαιηθῇ ἡ σύμπνοια ἡ ὑπάρχουσα καὶ πρὶν καὶ ἐντὶ ἐσχηματίσθη τὸ σύνταγμα μεταξὺ τῶν ἐξῶχων ἀνδρῶν τῶν διαφόρων κομμάτων, καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ διατήρησις τῆς σύμπνοιας αὐτῆς ἦτο σύμφωνος μὲ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως. Νομίζομεν προσέτι ὅτι εἰς τὴν σύμπνοιαν ταύτην ὀφεί-

λονται ἡ εὐτυχῆς ἐλπίσις τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1843 καὶ τὸ συνετὸν σύνταγμα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς. Ἡσθάνημεν ὅθεν ἀληθῆ καὶ ζωηρὰν ἰλύπην δεῖν ἰδόμεν ὅτι ὁ σύμπνοια αὕτη ἐξέλιπε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμωσθῇ τὸ σύνταγμα· ἀλλ' ἀφοῦ ἐξασκήσωμεν ὅλην τὴν ἐπιβρόχην μας ἐσταματήσαμεν ἐνώπιον τῶν δικαιωμάτων ἑνὸς ἐλευθέρου λαοῦ, ἐνώπιον τῆς γνώμης καὶ τῆς θελήσεως τῶν ἀνθρώπων οἵτινες προΐστανται ἐπὶ τῆς τύχης του, εἰ ὁποῖο δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσι διὰ νὰ σχηματίσωσιν ἐκ συμφώνου τὸ ὑπουργεῖον. Εἰς τοιαύτην περίστασιν εἰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν; ἐλεεινολογήσαμεν μὲν τὸν τόπον αὐτὸν, ἀλλ' ἐμμένοντες ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἐπιβροχῆς, ὑπεστηρίξαμεν πάντοτε τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ἐπιφορτισθὲν νὰ ἐφαρμώσῃ πρῶτον τὸ Σύνταγμα.

Ἦθελεν εἶσθαι μὲχθ' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δυστύχημα, ἂν ὅτι οἱ κομματάρχαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συνεννοηθῶσι μεταξὺ τῶν, ἤθελε συμβῆ ἡ αὐτὴ διχόνοια καὶ μεταξὺ τῶν δυνάμεων αἰ ὁποῖαι λαμβάνουσι μέρος εἰς τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος· ἂν δηλαδὴ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐσταταίετο ἡ Συναγματικὴ Κυβέρνησις, ἤθελε γεννηθῇ ἡ ἀντικλιζή ἢ ἡ πάλιν τῆς Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς ἢ Ρωσικῆς ἐπιβροχῆς, πάσης ξένης ἐπιβροχῆς.

Ἡμεῖς δὲν ἠθελήσαμεν νὰ δώσωμεν τοιοῦτον θέαμα. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἤδη σύνταγμα. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνεργοῦνται αἰ ἐκλογαὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν. Αἱ ἐθνικαὶ Σύνοδοι, ἡ Γερουσία δηλαδὴ καὶ ἡ Βουλὴ θέλουσιν συνάθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὰς συνόδους ταύτας ἀνήκει ν' ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπουργεῖου. Τὸ ὑπουργεῖον θέλει εἶχει τὴν πλειονοψηφίαν, θέλουσιν συμβιβασθῆ αἱ τρεῖς ἐξουσίαι αἰ ὁποῖαι σχηματίζουν τὴν ἐθνικὴν Κυβέρνησιν; ἂν ἐπιτύχῃ ὁ συμβιβασμὸς οὗτος, τὸ ὑπουργεῖον θέλει κυβερνήσῃ τὸν τόπον, ἂν δὲ συμβῆ τὸ ἐναντίον, θέλει παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἄλλὰ πρόσωπα· ἀλλ' ἡ ὑποστήριξις τῆς Γαλλίας ἀδιεφάρως ὡς πρὸς τὰ κύρια ὀνόματα τῶν κατὰ καιροὺς ὑπουργῶν, εἶναι ἀναπόφευκτος διὰ πᾶν ὑπουργεῖον τὸ ὁποῖον θέλει ἐνασχοληθῆ εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν Κυβέρνησιν, νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν κράτος, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξασκήσῃ μεγίστην ἐπιβροχὴν ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ἐδραὶ ὅτινα ἐκείνην, τὴν δραστηριότητα καὶ ἰσχυρὰν εὐημερίαν, δι' ὧν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ μέλλον αὐτοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἐπιβροχὴ τὴν ὁποῖαν ἀξιοὶ ἡ Γαλλία νὰ ἐξασκῇ, καὶ τὴν ὁποῖαν θέλει ἐξασκῆσαι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως, ἥτις νομίζει ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὴν νὰ σχηματίσῃ ἢ νὰ διαλύσῃ ὑπουργεῖον ἐν Ἀθήναις (ἐπευρημαί).

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Moniteur Universel.

Ἡ συναδελφὴ μας Ἑλπίς κατὰ τριῶν μόνον καὶ τρισάκρων ἀτόμων ἐκηρύχθη ἡ καίμενη πολεμία, καὶ τὰ θεωρεῖ ὡς καταχθόνια, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶναι ἀντιπαθητικὴ εἰς αὐτὴν, ὡς νὰ εἶναι συγκεχωρημένον εἰς τὸν τύπον νὰ καταφέρεται ἐναντίον ἑνὸς μόνου ἀτόμου καὶ νὰ καταχράσῃ τοῦ οὐρανοῦ τούτου δώρου πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν του. Ἄλλὰ πόσον καθίσταται γελοία ἡ συναδελφὴ μας αὕτη, ὅταν ζητῇ νὰ πληροφρήσῃ τὸν κοινόν, διὰ τοῦ ὑπουργεῖου, ὅτι δὲν χρεώσται εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τὴν ἐργολασίαν τῆς ἐπιποροφῆς, καὶ ὅτι δὲν ἐξομολογήσεται μετ' αὐτοῦ καὶ συμψηφίσῃ τὸ χρέος τῆς ὑπερασπιζομένη τὸ ὑπουργεῖον!

Διεδόθη λόγος ἀπὸ μερικοῦς ἀξιοπύστους πλοιάρχους Ἑλλήνας Κασίου, ὅτι ἕνας κάποιος Ἀναστάσιος Μπούντῆρης κατεχόρησεν εἰς μίαν ἡμερῆτα ἐν ἄρθρον ἐναντίον τοῦ κυρίου Ἐμμ. Σκαρραμαγκᾶ Προξένου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥόδον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν κατηγορεῖ ὡς συνεννοημένον εἰς πειρατικὰς κακοῦργίας μὲ τὸν Ἰωάννην Τσαννῆν, καὶ ὡς ἔχοντα διερμηνεὶα τὸν Δημήτριον Ζωγράφον. Διὰ μὲν τὸν πρῶτον ἠξέυρομεν μετὰ θεβαιότητος, ὅτι πρὸ τρεῖς χρόνους ἐξέββαλεν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν φυλακὴν αὐτὸν τοῦ Ἰωάννην Ζαννῆν σιδηροδέσμιον καὶ ἕνα ἄλλον Νιώτην καὶ τοὺς ἐπιθεβασεν εἰς ἕν ἰδικὸν μας πλοῖον τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Μηνᾶ καὶ τοὺς ἐπέστειλεν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Σύρου, διὰ δὲ τὸν δεύτερον ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν τὸν ἶδε τὸν Ζωγράφον ὡς διερμηνεὶα οὔτε εἰς κάμειαν ἄλλην ὑπηρεσίαν τοῦ Προξένου· αὐτὸς λοιπὸν ὁ κύριος Μπούντῆρης ἢ ἱμυκτικὸς εἶναι ἢ ἀκριτος συκοφάντης.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐν Κασῶ διατριβόντες Ἑλλήνες ὑπάγουσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Ῥόδῳ Προξένου, τὸ συμφέρον ἡμῶν τῶν ὑπογεγραμμένων μᾶς ὑπαγορεύει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ διακηρύξωμεν πανδήμως ὅτι ὁ κύριος Σκαρραμαγκᾶς χαίρει εἰς τὴν Ῥόδῳ ἀπεριόριστον προσωπικὴν ὑπόληψιν, καὶ παρὰ τῇ τοπικῇ ἀρχῇ, καὶ παρὰ τῶν κατοίκων τῆς Ῥόδου, ἐκτὸς τούτου ἔχει μεγάλην πείραν καὶ ἱκανότητα αἰ Ἑλληνικαὶ ὑποθέσεις ἐνεργοῦνται ὡς καὶ αἰ τῶν μεγάλων Δυνάμεων ποτὲ δὲν ἐπρόσβληθη παρὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς Ἑλληνικῆ σημαία, οὐδὲ κανεὶς πλοίαρχος ποτὲ ἐπειράχθη.

Ἐν Κασῶ τὴν 23 Μαΐου 1844.

Ἰωάννης Μινακούλης, Κώστας Μανίδης, Μανόλης Ν. Ἐμέρης, Ἰωάννης Μαλλιάρης, Κωστὴς Διακάκης, Μ. Μαλλιάρης, Ν. Μαυρογένης, Γεώργιος Χριστοδούλου, Νικόλαος Ἀρβανιτόπουλος, Ἀντώνιος Ε. Παππαδάκης, Ἰωάννης Χ. Νικολάου, Γεώργιος Μαλλιάρης, Ἀνδρέας Σακίλης, Μιχαὴλ Κωστὴς Γεώργιος Μ. Σακαλλῆς, Κώστας Μινακούλης, Α. Κ. Μινακούλης, Μανίλης Μοσκούς, Κώστας Γεωργίου, Γεώργιος Μ. Μινακούλης, Μηνᾶς, Λόκοιρας, Ἐλευθέριος Ἰωάννου.

Ἐπιθεβαιοὶ καὶ ἡ Δημογεροντία Κασσῶ τὰς ἀνω ὑπογραφάς.

Ἐν Κασῶ τὴν 23 Μαΐου 1844.

(Τ. Σ.)
Οἱ Δημογεροντες
Γ. Ἡλία.
Ἰωάννης Ν. Ἐμέρης

Ὁ Κύριος Λεύκοβιτς αὐλικὸς ὀδοντοῦτρος λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ σεβαστὸν κοινόν, ὅτι δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας μέλλει νὰ διατρίψῃ ἐνταῦθα, ἢ ὅστις ἔχει ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς του ἄς διεμβύνηται εἰς το φαρμακοπωλεῖον τῆς Ἀθηναί.

Περὶ ναυτικῶν δανείων ἐρμηνεῖα τοῦ ἄρθρου 312 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Ἡ ναυτιλία ἀφ' ἐνὸς μέρους παρῆκουσα καλλὰς ὠφελείας εἰς τοὺς μετέρχομένους αὐτὴν, καὶ ἀφ' ἑτέρου συνθεθεμένη μὲ πολυεταῖς κινδύνους ἐπρεπε ἀναγκάτως νὰ γεννηθῇ τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ δίδωνται χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα κατ' ἐκτίμησιν ἐπὶ τῶν εἰς θαλασσίαις κινδύνους ὑποκειμένων παρημάτων, καὶ νὰ δίδεσθαι ἐναλλάξ ὠφέλεια ἀνωτέρω, ἰσοκρίτως ἀνωτέρω τοῦ συνήθους τόκου ταῦτα δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα διαπόντια χρήματα ἢ ναυτι-

κα δάνεια δι' αὐτῶν ὁ μὲν λήπτης προμηθεύμενος εὐκόλως χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ φορτίου ἢ τοῦ πλοίου, συμμερίζεται μετὰ τοῦ δανειστοῦ τὴν ἀτυχήαν τοῦ ναυαγίου ἢ τῆς μεγάλης ζημίας, εἴτε ἀσφαλίζει τὴν ἐκτὸς τῆς θαλάσσης περιουσίαν του μὴ ὑποκειμένην εἰς περίστασιν ναυαγίου εἰς καταδιώξεις. ὁ δὲ ἄκνηρὸς κεφαλαιοῦχος εὐρίσκει ἐν ὄφελος τόσον σημαντικόν, ὥστε εὐχαρίστως ὑπορίσκει ἐν ἀβεβαιότητι τῶν στοιχείων διδόνει εἰς τὸν ζητοῦντα δάνεια ὑπὸ τοῦτον τὸν ὄρον. ὡραία ἐπινοήσις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτιλίας καὶ τὴν πρόδον τοῦ ἐμπορίου· ὁ πλοίαρχος εὐρίσκει πανταχόθεν τ' ἀναγκαῖα πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου του καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ πληρώματός του, δὲν εἶναι ὑπόχρεως γὰρ κρατῆ μετ' ἐκτου νεκρά χρήματα καὶ δὲν ἀμνηχανεῖ ὅταν ἤθελαν τελειώσει, τὰ πλοία πολλαπλασιάζονται καθότι ἀρκεῖ εἰς τὸν ἐπιχειρηματίαν νὰ ἔχη τὰ προς κατασκευὴν τοῦ πλοίου ἢ μέρος μόνον, ἢ κοινωνία τῶν διαφόρων τόπων εὐκολύνεται τὸ ἐμπόριον ἀκμάζει!

Ἡ ἔρευνα τοῦ δανείου τοῦτου ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς διατυπώσεις, τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ λήπτου, τ' ἀποτελέσματα του, ἢ σύγκρισις αὐτοῦ μετ' τὴν εὐεργετικὴν ἐπινοήσιν τῆς ἀσφαλείας τῶν τυχηρῶν κινδύνων, εἶναι ἀναντιρρήτως περίεργα καὶ διδακτικὰ θέματα τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, τὰ ὁποῖα ὁμως παρτερύχου μεν, περιοριζόμενοι εἰς τὸ ὁρισθὲν κυρίως θέμα ἡμῶν.

Ἐκ τῶν πρωτίστων ἀποτελεσμάτων τοῦ ναυτικοῦ δανείου ἢ μάλλον ἢ ψυχῆ αὐτοῦ εἶναι τὸ προνόμιον, τὸ ὁποῖον ὁ δανειστὴς λαμβάνει ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐδάνεισεν· ἄνευ τούτου οἱ δανείζοντες δὲν ἤθελαν εὐρίσκει τὴν ἀποχρῶσαν ἀσφάλειαν, καὶ ἐπομένως τὸ συνάλλαγμα τοῦτο ἤθελαν ἀποτύχει τοῦ κυρίου σκοποῦ αὐτοῦ ὅστις εἶναι ἡ εὐχερὴς προμήθεια χρημάτων εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ναυτιλίας. Κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον οἱ δανεισταὶ ἠδύναντο νὰ ἔχωσι δικαίωμα ὑποθήκης ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐκτὸς τούτου οἱ προμηθεύοντες χρήματα πρὸς κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν πλοίου ἔχαιρον ἐν προνόμιον λεγόμενον προσωπικὸν μὴ ὑπάρχον εἰς τὴν σημερινὴν νομοθεσίαν τὸ ὁποῖον δὲν ἐνεργεῖτο εἰμὴ ἀπέναντι τῶν ἐγγειογράφων, ἐπόμενον τῶν ἐνυποθηκῶν Διγ. Νομ. 26 καὶ 34 Βιβλ. 42 Τιτλ. 5 Ἐμεριγῶν. Ἀλλὰ τὰ μέσα ταῦτα ἐξαχόμενα ἐκ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν τοῦ κοινοῦ δικαίου δὲν ἐχορήγουν εἰς τὴν ναυτιλίαν τὰς ἀπαιτούμενας εὐκολίας πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ἐπρεπε ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς ἰδέας τῆς ὑποθήκης καὶ τοῦ ἐνεχύρου, καὶ πλάττοντες ἴδιον ἐξαιρετικὸν νόμον νὰ φθάσωσι εἰς τὴν ὑπαρξίν ἰδιοῦ προνομίου ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν νόμον τῶν Ῥοδίων καὶ τὰς μετὰ ταῦτα νομοθεσίας.

Δὲν ἤργησαν δὲ οἱ ἐνσχοληθέντες ἰδίως περὶ τὸ ναυτικὸν δίκαιον νομοθετῆσαι νὰ αἰσθανθῶσιν ὅτι τὸ προνόμιον τοῦτο ἐπρεπε νὰ διδεται κατ' ἀντίστροφον τάξιν τῆς χρονολογίας τῶν δανείων προτιμωμένων, τουτέστι τῶν τελευταίων, καθότι ἀπαντῶμεν τοιαύτην διάταξιν εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν εἰδικὴν νομοθεσίαν Νομ. Ροδ. περὶ δανεισμ. διαπον. Κεφ. ΠΓ. ΙΔ. Τοῦτο δὲ ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται παράδοξον, ἐπισημαίνεται μὴ ἀλλοτρίως εἰς τὸ νόμιμον τεκμήριον τοῦ ὅτι ἄνευ τῶν τελευταίων δανείων τὸ πλοῖον ἢ αἱ ἐμπορεῖαι δὲν ἤθελαν πλεύσειν ἢ διασωθῆναι καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ὅτι αἱ πρὸς διατήρησιν δαπάναι προτιμῶνται τῶν λοιπῶν, ἀμφοτέρωθεν σύμφωνα μετ' τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην πολ. δικον. ἀριθ 940 § 2 ἐμπ. νομ. 323.

Ἔως ἐδῶ ἐφθασεν ἡ παλαιὰ τελειότερα νομοθεσία ἢ τοῦ περιήρητον τῆς ναυτιλίας διάταγμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. ὑπῆρχε μὴ δὲ ταῦτα μεγίστη ἔλλειψις ἢ ἐξῆς: οἱ μὲν δανείζοντες δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τὸ ποσὸν τῶν ὑπαρχόντων δανείων ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἐγγίνοντο ὑπέγγυα εἰς τὰ δάνεια τῶν, οἱ δὲ πτωχίσαντες πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν ἠδύναντο κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πτωχευσεως τῶν νὰ ὑπογράψωσι ναυτικὰ δάνεια μετ' ψευδῆ χρονολογίαν ἀμφοτέρωθεν δὲ ταῦτα ἀναγκάτως ἐπρεπε νὰ γενήσῃσι τὴν δυσπιστίαν τῶν κεφαλαιοῦχων καὶ νὰ ὑποστηρίξωσιν ἠθικὴν τινα κατακρίσιν ἐναντίον τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐξαιρετικοῦ τοῦτου συμβολαίου. ὁ ἀριστος περὶ τὸ ναυτικὸν Δίκαιον συγγραφεὺς Βαλίν ἠισθάνθη τὴν ἔλλειψιν

ταύτην, καὶ προέτρεψεν ἐντόνως εἰς τὴν διάταξιν τοῦ νῦν ἐγγράφονται τὰ ναυτικὰ δάνεια εἰς τὰ γραφεῖα τῶν τότε ἐμποροδικῶν (amirautes) ἅμα ἀρχίσωσιν οἱ κινδύνοι· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦσαν ἀτελής διδουρά χωρὰν εἰς ἀμφιβολίας καὶ εὐρύτερον χρόνον διὰ τὴν ἀπάτην.

Ὁ Νεώτερος Νομοθέτης τῆς Γαλλίας ἀνεπλήρωσε τὴν ἔλλειψιν ταύτην διὰ τοῦ ἀρθ. 312 ἐμπορ. νόμ., διατάσων τὴν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας ἐγγραφῆν τῶν ναυτικῶν δανείων εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κρατούμενον βιβλίον τοῦ ἐμπορικοῦ ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Ἡ αὕτη διάταξις ἀναφίνεται καὶ εἰς τὸ ἀρθ. 192 τοῦ ἐμπ. νομ. μὴ συγχωρῶν τὴν κατὰ προτίμησιν πληρωμὴν τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων ναυτικῶν δανείων. Ἡ δὲ διάταξις αὕτη ἀληθῶς δὲν ἀφαιρεῖ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀπάτης, ἀλλ' ὁδηγεῖ ἀναντιρρήτως τὰ μέγιστα τοὺς δανείζοντας καὶ προσδιορίζει ἀδιστακτικῶς τὴν προθεσίαν τοῦ δανείου (α). ἐθεωρήθη δὲ τὰ μέγιστα οὐσιώδης ὅθεν ἐτέθη ἀπὸ ποιητῆ ἀπωλείας τοῦ προνομίου.

Διὰ νὰ ἐνοήσωμεν δὲ ἐντελῶς τὴν ἀποτέλεσμα φέρει ἡ μὴ κατὰ νόμον ἐγγραφὴ τοῦ ναυτικοῦ δανείου, ἀρκεῖ νὰ ὁρίσωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ προνομίου, καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ ἀρθ. 314 ὅπου θελομεν εὐρεῖ φυσικῶς τὴν ἐξήγησιν. Γενικῶς προνόμιον σημαίνει δικαίωμα ἐξαιρετικόν· ἐπὶ πληρωμῆς δὲ τὴν κατὰ προτίμησιν ἄλλων γενωμένῃν· ὑπάρχουν προνόμια γενικὰ καὶ μερικὰ· τὰ πρῶτα ἀφορῶν τὴν ὅλην περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ὁ χείρον γενικὸν προνόμιον πληρόνεται κατὰ προτίμησιν τῶν κοινῶν δανειστῶν ἐφ' ὅλης τῆς περιουσίας· τοιαῦτα εἶναι τὰ δικαστικά ἐξόδα, τὰ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τὰ τῆς θανάτου κλ. ἀρθ. 920 Πολ. Δικον. Τὰ μερικὰ ἀναφέρονται εἰς ὠρισμένον κινήτον ἢ ἀκίνητον, ἐπὶ τούτων μόνων δίδονται τὴν προτίμησιν καὶ τοιαῦτα, εἶναι: τὸ τοῦ ἐνεχύρου, αἱ πρὸς συντήρησιν ἢ κατασκευὴν πράγματος δαπάναι, τὸ τῆς ὑποθήκης κλ. ἐκ τούτων εἶναι καὶ τὸ τοῦ ναυτικοῦ - δανείου, καθότι περιορίζεται εἰς τὸ πλοῖον ἢ τὰς ἐμπορεῖας ἐφ' ὧν ἐδόθη, εἴτε μετ' ἄλλας λέξεις, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπέγγυα. ἐνοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι προνόμιον ἢ κατὰ προτίμησιν πληρωμῆ ὑποθέτει πάντοτε συνδρομὴν δανειστῶν, καθότι εἰν ὑποθετῆ δὲ ὁ δανειστὴς εἶναι εἰς ἀδιάφορον ἤθελαν εἰσθαῖ ἂν ἔχη προνόμιον εἴτε γενικόν εἴτε μερικόν, καθότι ὅλη ἢ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἕκαστον μέρος αὐτῆς ὑπόκειται δυνάμει τοῦ νόμου εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους. ἡ ὑπαρξίς ὅθεν τοῦ προνομίου ὑποθέτει καὶ ἄλλους δανειστὰς καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰμὴ τούτους· ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν θεωρίαν μας. Προνομιοῦχοι δύνανται νὰ ἦναι πολλοὶ εἴτε ἐκ διαφόρων αἰτιῶν ὑπάρχοντες, τὸ ὁποῖον ἤθελε συμβῆ ἀνίσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιουσίας συνέτριχαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνω ῥηθέντων προνομιοῦχων, εἴτε καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς, καθὼς ὅταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ φορτίου ὑπάρχουν πολλοὶ ναυτικῶς δανείζοντες· ὁ Νομοθέτης εἰς τὴν τοιαύτην συνδρομὴν τῶν

(α) Ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ ὠφείλαι τῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐμποροδικαίου ἐγγραφῆς τῶν ναυτικῶν δανείων ἀνεπληροῦντο διὰ τῆς διατάξεως τοῦ νῦν γίνονται πάντοτε ἐπὶ συμβολαιογράφου· ἀλλ' ἐναντίον τῆς γνώμης ταύτης προβάλλομεν 1ον ὅτι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν ἀπαιτούμενην εὐκολίαν καὶ ταχύτητα δι' ὅλας τὰς ἐμπορικὰς πράξεις· 2ον ὅτι τὰ συμβολαιογραφία διὰ τὴν πληθὺν αὐτῶν κατασταίνουσι δύσκολον ἢ μάλλον ἀδύνατον τὴν γνώσιν τῶν ὑπαρχόντων δανείων· 3ον τέλος ὅτι ἡ δημοσιότης τῶν δικαστικῶν γραφείων εἶναι ἀνωτέρα τῆς τῶν συμβολαιογράφων. Τὰ βιβλιάρια τῶν πλοιαρχῶν (libretti) εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τινὰς νομοθεσίας πρέπει νὰ σημειοῦνται ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου λαμβανόμενα δάνεια, ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ δεικνύωσιν πληρότερον τὰ ὑπάρχοντα δάνεια ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἀλλ' ὑπάρχει τὸ ἄτοπον, τοῦ ὅτι ὁ τίτλος κρατεῖται ὑπὸ τοῦ ἰδιοῦ ὀφειλέτου καλῆτερα φρονούμεν ἤθελαν ἐπιτύχειν ὁ νομοθέτης ἀνίσως ὤριζεν τὴν εἰς τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ πλοίου ἐγγραφῆν ὅλων τῶν ναυτικῶν δανείων, συγχωρῶν διαφόρους προθεσίμους κατὰ τὴν ἀπό-

προνομίων ὀρίζει τὴν τάξιν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. Ἄλλὰ τότε δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ δικαίου καὶ κατὰ τὴν ἐννοσίαν τοῦ προνομίου ὅτι εἰς εἰς ναὶ προνομιοῦχος τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ὅτι ἐκ τῶν δύο φέρει πρὶν προνομιοῦχων ὁ εἰς ἔχει προτέραν τάξιν ἢ προτιμῶνται τοῦ ἄλλου· οὕτως ἐκφράζεται καὶ ἡ Πολ. Δικον. ἀρθ. 940, 941, 942 ἐμπορ. νόμ. ἀρθ. 192 καὶ ὁ Γαλλικὸς πολιτικὸς κώδικς μεταχειριζόμενος τὴν ταύτησιν λέγει τὴν τάξιν ordre ἀρθ. 2101, 2105.

Ὁ πρὸς τὴν τάξιν τῆς πληρωμῆς πολλῶν ναυτικῶν δανείων ὀρίζει ὁ ἀρθ. 321 τοῦ ἐμπ. νομ. λαμβάνων ὡς ὄρον τὴν προθεσίαν καὶ προτιμῶν τὰ μεταγενέστερα τῶν προγενεστέρων διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους. Τὸ ἀρθ. 312 ἀφορᾷ τὸ προνόμιον τὸ ἀνήκον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δανείου τοῦ νῦν πληρόνεται κατὰ προτίμησιν ἄλλων δανειστῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὡς εἶπαμεν τὰ προνόμια δὲν δίδονται εἰμὴ διὰ τοὺς τρίτους καὶ αὐτοὺς μόνους ἀποδίδονται καὶ ὄχι τὸν ὀφειλέτην, ἔπεται ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰμὴ τοὺς τρίτους. Ἡ ὑπαρξίς ὅθεν τοῦ συμβολαίου εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς διατάξεως ταύτης, καθότι τὰ συστατικά αὐτοῦ, ἢ τοῦ νῦν ὑπόκειται δάνειον εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους καὶ νὰ συγχωρηθῆ ὠφείλεια ἀόριστος ὑπάρχουν, στερεῖ δὲ μόνον ἢ μὴ κατὰ μὴ ἐγγραφῆ τῆς εἰς τὴν πληρωμὴν προτιμώσεως τῶν ἄλλων δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου. Τοιαύτης γνώμης εἶναι ὅλοι οἱ πρὸς τὰ τοιαῦτα συγγράξαντες ἰδὲ Παρδέσιον Λοκρέ, Ρογέρ Βουλεπατὺν τοῦ ἰσοῦ ἀναφέρομεν φράσιν ἐξηγουσάντων καθ' ὁλοκληρίαν τὸ ζήτημα: il faut faire remarquer cependant que le défaut d' enregistrement ne nuit pas a la validité de l' acte en lui même. Le contrat est en conserve pas moins entre le preteur et l' emprunteur toute sa force sa vertu. Le défaut d' enregistrement n' a d' autre effet que de priver le prêteur de son privilège vis - a - vis des tiers B. P. Ἐμεριγῶν παραλληλὰ βεῖς τὴν περὶ ναυτικῶν δανείων πραγματείαν. Δὲν εἶναι δὲ πλέον ζήτημα ἀνίσως εἰς τὸ ναυτικὸν δάνειον μὴ ἐγγραφῆν πρέπει νὰ ἀποδοθῆ ὁ ναυτικὸς τόκος καὶ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους καθότι, ὡς εἶπαμεν τὸ ναυτικὸν δάνειον ὑπάρχει ἀκέρως ὡς προσωπικὸν χρεὸς καὶ δὲν χάνει διὰ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐγγραφῆς εἰμὴ τὸ προνόμιόν του.

Τὴν γνώμην ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ τὸ ἐνταῦθα Ἐμποροδικεῖον, προεδρεύοντος τοῦ κυρίου Νικητάδου, διὰ τῶν ἀρθ. 1618, 1619, 1620 καὶ 1622 ἀποφάσεων, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ ἐπαινέσωμεν τὴν νομολογίαν τὴν σύμφωνον κατὰ πάντα μετ' τὸ γράμμα καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου, καὶ μετ' τὴν γνώμην ὅλων τῶν συγγραφέων τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.

Ἐπάρχουν μὴ δὲ ταῦτα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀντιλογίας, τὰς ὁποίας ἠθέλωμεν παρτερύξωμεν ἀνίσως ἐπληροφορούμεθα ὅτι ἰληφθησαν ὑπ' ὄψιν εἰς ἀπόφασιν ἰκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Πρωτοδικαίου, προκειμένου λόγῳ περὶ ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως· οὕτω λέγουσιν πλοῖα εἶναι κινήτὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα κατ' ἐξαιρέσιν γίνονται ὑπέγγυα διαφόρων χρεῶν· ἡ Πολ. Δικ. ὀρίζει τὴν πώλησιν τῶν κινήτων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, εἰ μὴ τοῖς τῆς περι προνομίων ἀρχῆς τῆς Πολ. Δικον. ἐφ' ὧν μὴ δύνωμεν, εἴτε τὴν περὶ ὑποθηκῶν (Πολ. Δικ. 991 ἀρθ. 49. νομ. ὑποθ.) ἐπειδὴ τὰ μὴ ἐγγεγραμμένα προνόμια εἶναι ὅτι μὴ ἐγγεγραμμένοι ὑποθήκης τίτλοι προτιμῶνται τῶν κοινῶν δανείων, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ ναυτικὰ δάνεια προτιμῶνται τῶν κοινῶν δανείων. Ὁ συλλογισμὸς οὗτος σφάλλει πολυτρόπως, καθότι ἐν πρώτοις, περὶ τῆς κατατάξεως ἐπὶ τοῦ προϋόντος τῆς πώλησεως τῶν πλοίων εἰς τὴν ἀρχὴν ἰδὲ νόμος τὰ ἀρθ. 191, 192 ἐμπ. νομ. ἢ ὑπὸ τῶν κινήτων εἰδικῶν διατάξεων περὶ ἐνὸς ἀντικειμένου, δὲν δυνάμεθα νὰ προστρέχωμεν εἰς ἄλλας γενικὰς διατάξεις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου semper specialia generalibus insunt Διγ. καν. δικ. ἀρ. 189. ἔπεται κατ' ὄψιν ἀφορᾷ τὴν περὶ μὴ ἐγγεγραμμένων προνομίων διάταξιν, αὕτη ἠκυρώθη διὰ τοῦ ἀρθ. 49 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.

Ἀλλὰ καὶ ὑπάρχουσα ἂν ὑποθήκῃ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι ἡ Πολ. Δικ. θέτει πρὸ τῶν κοινοῶν δανείων τὰ μὴ ἐγγεγραμμένα προνόμια· ἀλλὰ διὰ τὴν τυχρῶς πρέπει νὰ ὑπάρχωσι κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 312 τὰ μὴ ἐγγεγραμμένα ναυτικά δάνεια χάνουν τὸ προνόμιον αὐτῶν, ὥστε δὲν δύναται πλέον νὰ διομασθῇ πρόνομιον μὴ ἐγγραφέν, ἀλλ' ἀπὸ λ ο σ θ ἔ ν. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περί τοῦ τίτλου τῆς ὑποθήκης ἀρχὴν λέγομεν δὲ ἀναφερομένη εἰς ἀκίνητα κτήματα καὶ δι' ὑποθήκῃ δὲν ἔχει μηδὲμίαν ἐφαρμογὴν εἰς κινητὰ καὶ δι' ἐξαιρητικὸν τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου πρόνομιον. Καὶ καὶ δὲν δύναμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς τὸν πρὶ ναυτικοῦ δικαίου τίτλον τὸν νόμον τὸν περί ὑποθηκῶν, ὁρίζοντα νὰ γίνετο ἐπὶ Συμβολαιογράφου καὶ νὰ περιγράφῃ ἐντελῶς τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα κλ. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἶναι πῦν τῆ ἀνεφαρμοστός καὶ ἡ περί τοῦ ὑποθηκικοῦ τίτλου ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν ἀρχῆ· ἂν προσθέσωμεν δὲ τὰ πρόνομια εἶναι τοῦ ἐξαιρητικοῦ δικαίου καὶ δὲν δύναμεθα ἐξ ἀναγκῆς νὰ μεταδιδοίμεν εἰς ἄλλο τὰ δὲ ὠρισμένον ἀντικείμενον νενομοθετημένα, θίλομεν ἀδιστακτως ὁμοιογένῃ ἀνίσχυρον δῖω, διόλου τὸν ἀντικείμενον λόγον.

Διυτέρα ἀντιλογία μὴ ἐπιστηρομένη εἰς οὐδὲν νόμον ἀλλ' εἰς ἐπιχείρημα ἐξ ἀναλογίης εἶναι δὲ τὸ ναυτικὸν δάνειον ἄνευ τῆς ἐγγραφῆς· ὑπάρχει; οἱ κίνδυνοι τρέχουν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ; ἀδίκως λοιπὸν ὕστερ ἤθελε στερηθῆ τοῦ δικαίωματος τῆς προτιμήσεως. Πρὸς τοῦτο ἀπαντῶμεν δὲ διὰ τὸν νόμον λέγη τι ἀδικία δὲν ὑπάρχει, δὲ ὁ δανειστής ἐσφαλλὲ μὴ ὑπακούσας εἰς τὸν νόμον καὶ εἶναι δίκαιον νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς συνεπειὰς δὲ ἡ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα τοῦ θεμιτοῦ τόκου ὠφέλεια ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ἀδελυότητα τῶν κινδύνων, ἥτις μάλιστα τὴν σήμερον μὲ τὴν εὐκολίαν τῶν ἀσφαλειῶν καὶ ἐπιπέδου ἰθακτικῆ καὶ τέλος πάντων δὲ τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν ἀντιλεγόντων ἤθελε καταστρεψίαν ἄλλας τὰς ἐπὶ τῶν παραβάσεων τῶν προσθεσιμῶν καὶ οὐτωδῶν διατυπώσεων τιθεμένων ποινὰς ἀπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων καὶ τὴν διονομίαν.

Οἱ ἀντιλέγοντες διὰ τὸν οἰκονομικῶν ὅπως δὲ ποτε τὸ πηγμα, ἐπλάσαν δύο τινὰ, ἢ ἀντὶ τοῦ προνομίου τὸ ὅποιον ὁ Νομοθέτης δίδει εἰς τὸ ναυτικοδάνειον ἐθεώρησαν ἢ ἄλλο τι, τὴν ὑπεγγυότητα, λέγοντες δὲ τὸ μὴ ἐγγραφέν δὲν εἰς τὴν ὑπεγγυότητα, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν ὑπεγγυότητα, αἰ ἐκ ταύτης προτιμᾶται τῶν κοινοῶν δανείων· Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲ ἡ διάκρισις οὕτη δὲν δύναται νὰ γίνῃ διότι ἐν τὴν κάμει ὁ νόμος, ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus, εἶναι καὶ παντάπασιν χωρὶς ἀπολειψα, καθότι ὑπεγγυὰ εἶναι ἅπαντα τὰ κτήματα τοῦ πηλεῖτου, τὰ δὲ πλοῖα δυνάμεθα εὐκολως νὰ ἐκποιθῶμεν ὡς ὁλοκλήρῃ τῶν δανειστῶν, κατ' ἐξαιρητικὸν δικαίον δὲν ἀπαλλοτριωθῶσιν ἄνευ τῶν δικαστικῶν διατυπώσεων, τότεντα καὶ εἰς χεῖρας τρίτων μέχρι τοῦ παρὰ τοῦ μου ὠρισμένου καιροῦ εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ αὐτῶν ἢ ἐγγεγραμμένων δανείων· τὸ νὰ εἴπωμεν λοιπὸν δὲ τὰ ἢ ἐγγεγραμμένα ναυτικά δάνεια πληροῦνται κατὰ πρότίτησιν τῶν κοινοῶν δανείων ἐπειδὴ ἔχουν ὑπέγγυον τὸ πλοῖον, αἰ τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἴπωμεν δὲ χεῖρον πρόνομιον διὰ ἀρχὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς ὅλα τὰ δάνεια· λεκτικὸν ρισμα καὶ σαθρὸς συλλογισμὸς μὴ δυνάμενα νὰ ἔχωσι δειμίαν λογικὴν ἐφαρμογὴν.

Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ εἰρημένα λέγομεν, δὲ κατὰ τὸ μα καὶ τὴν ἐνοσίαν τοῦ ἀρθ. 312 τὰ μὴ κατὰ νόμον ἐγγραμμένα ναυτικά δάνεια χάνουν πᾶν πρόνομιον ἀπέτι ὅποιονδῆποτε δανειστῶν· θεωροῦμεν δὲ ὡς ἀντιβάσαν καὶ εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου ταν ἐναντίον τοῦτου ἐρημείαν.

A. N.

Σ. Σ. Καταχωροῦντες εἰς τὴν ἐφημερίδα μας τὸ ηγούμενον ἀρθρον τοῦ κυρίου Α. Ν. συμμεριζόμεθα ἢ πάντα τὴν γνώμην του· καὶ διὰ ν' ἀφαιρέσωμεν πᾶ ἀμφιβολίαν περί τοῦ ὁσάντις τὸ δάνειον τὸ ὅποιον θεταὶ ὑπὸ τοῦ νόμου προνομιούχον ἀπώλεσθ τὸ προνό

μὲν του θεωρεῖται ἀπλοῦν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου χρέος, καὶ δὲν ἔχει πλέον κίμμιαν ἄλλην νόμιμον ἰδιότητα διὰ νὰ προτιμᾶται εἰς τὴν κατάταξιν ἀπὸ τὰ λοιπὰ κοινὰ χρέη του, ἀναφερόμεν τὸ ἀρθρον 190 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τὸ ὅποιον ὁρίζει οὕτω· Τὰ πλοῖα εἶναι ἐκ τῶν κινητῶν, ὑπάκεινται ὅμως εἰς τὰ χρέη τοῦ πωλητοῦ, καὶ ἰδιαίτως εἰς ἐκεῖνα, ὅσα κατὰ νόμον ἔχουν προνόμιον. »

Ὁ Παρθέσιος εἰς τὸ περί ἐμπορικοῦ δικαίου σύγγραμμά του πραγματεύεται ὡς ἐφεξῆς περί αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· Τὰ πρόνομια δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσι καὶ χωρὶς νὰ πύση τὸ δάνειον ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχη ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οἱ ἀπωλέσαντες τὰ πρόνομια δανεισταὶ ἀπολαμβάνουν τὰ αὐτὰ δικαίωματα τῶν δανειστῶν, ὅσοι δὲν ὑπῆρξαν πώποτε προνομιούχοι, καὶ δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἰδιαιτέραν κλάσιν, ἀλλ' ἐμβαίνουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διὰ συνήθη χρέη δανειστών, καὶ γίνονται δεκτοὶ εἰς κατάταξιν μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηρισματος, ἀφοῦ λάθωσι τὴν πληρωμὴν τῶν δανείων τῶν οἱ προνομιούχοι.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸ τῆς ὑπεγγυότητος ἐπὶ τοῦ πλοίου δικαίωμα τὸ ὅποιον ἐσφαλμένως ἐξέλεσε τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς Σύρου ὅτι ἀπολαμβάνουν οἱ δανεισταί, οἵτινες ἀπώλεσαν τὰ πρόνομια τῶν δανείων τῶν ὡς μὴ συμμορφωθέντες μὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου πρὸς διατήρησιν τῶν, ὁ ἐμπορικὸς νόμος κατ' ἐξίρεισιν χορηγεῖ διὰ τοῦ προαναφερθέντος ἀρθρου 190. τοιοῦτον ὑπεγγυότητος δικαίωμα εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ χρέη τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἰδού πῶς ἐκφράζεται καὶ περί τούτου ὁ Παρθέσιος ἐν τῷ τέλει τοῦ ἀρθρου 949 τοῦ ἰδίου συγγράμματός του· Πᾶν δάνειον ἐπὶ πλοίου μὴ προνομιούχον εἶτε διώτι δὲν ἀπῆλασε πώποτε τὴν ἰδιότητα ταύτην, εἶτε διότι τὴν ἀπώλεσε, δὲν χεῖρει προτιμήσιν, ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι ἢ καταγωγή του, εἰς δὲ τὸ ἐμπορικὸν δικαίον ὑπάρχει ἡ ἐξίρεισις, ὅτι καὶ οἱ μὴ προνομιούχοι δανεισταὶ ἀπολαμβάνουν δικαίωμα ὑπεγγυότητος ἐπὶ τοῦ πωληθέντος πλοίου, ἐνὸς δὲν ἤθελον ἐκπληρωθῆ αἰ διατυπώσεις τοῦ ἀρθρου 193 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.

Καὶ ὁ Ρογγῶν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 190 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὑπομνήματά του πραγματεύεται ὡς ἐφεξῆς περί τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου· Κατὰ τὸ πολιτικὸν δικαίον δὲν χεῖρουν ποσῶς οἱ δανεισταὶ ὑπεγγυότητος δικαίωμα ἐπὶ τῶν κινητῶν, ἅτινα ἐξερχόμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ χρεώστου τῶν μεταβαίνουν εἰς ἄλλου κατοχὴν ἢ ἀρχὴν ἄρα ἢ καθιερωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 190 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διὰ τὰ πλοῖα, κατ' ἣν θεωροῦνται ταῦτα ὑπέγγυα εἰς τὰ χρέη τοῦ πωλητοῦ, εἶναι ἐξίρεισις.

Ποῦ ἐπιστηρομένη ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς Σύρου ἀπέφασιν, δὲ τὰ ναυτικοδάνεια τὰ ὅποια ἀπώλεσαν τὸ πρόνομίον τῶν, μὴ συμμορφωθέντων τῶν ναυτικοδανειστῶν μὲ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἀρθ. 312 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀπολαμβάνουν δικαίωμα ὑπεγγυότητος ἐπὶ τοῦ πλοίου, κατ' ἐξίρεισιν τῶν διὰ κοινὰ χρέη δανειστῶν οἵτινες δὲν ὑπῆρξαν πώποτε προνομιούχοι; ἀγνοοῦμεν.

Συνέχεια τοῦ Λόγου τοῦ Γυμνασιάρχου.

ἴδε τὸ προλαβὸν φύλλον

Λαοὶ χωρὶς ἀλφάθητον, χωρὶς γραπτὴν γλῶσσαν, χωρὶς κανόνος εἶδους διδασκαλίαν, χωρὶς κίμμιαν κίμμιαν λογικῆς δυνάμεως τεχνικὴν ἀνάπτυξιν· λαοὶ, ὡς τοὺς ὄνε μάζομεν, βάρβαροι, καὶ ὅμως εἶναι εἰς κοινωνίαν· ἔχουν νομικοὺς, πολιτικοὺς, ἠθολόγους, φιλοσόφους, ποιητὰς, μουσικοὺς, ἰομηχάνους, ὄσους ἀπειτεῖσι καὶ μορφῶνουσιν αἰ παρ' ἐκάστοις τεχνικαὶ καὶ ἠθικαὶ χρεῖαι· ἔχουν ἠθῆ, ἔθιμα, φρονήματα, ἀρετὰς· πῶς τὰχα ἐξηγῆται τὸ παράδοξον φαινόμενον τοῦτου; ἰδού πῶς πολλοὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις λαοῖς τυχαίνοντες τὰς καταλλήλους περιστάσεις, κατ' ἄς ἀναπτύσσουσιν ἕκαστοι ἐπὶ ποσὸν τοὺς οἰκείους προορισμοὺς, κατευθύνουν παραλλήλους καὶ τὰς ἀλόγους δυνάμεις πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον, καὶ ἰδού ὅλον τὸ μυ-

στήριον ἰδού πῶθεν καὶ πῶς ἀναφύονται καὶ μορφῶνονται πρὸ αὐτοῦ· οἱ Προμηθεῖς, οἱ Δευκαλιῶνες, οἱ Ἕλληνες, οἱ Θεσίεις, οἱ Δαίδαλοι, οἱ Ἀπόλλωνες, οἱ Ἑρμαῖ, οἱ Ἀμφίωνες, οἱ Μαρσύαι, οἱ Χείρωνες, οἱ Ἀσκληπιοί, οἱ Βηλεροφόνται, οἱ Ἀργοναῦται. Ὡσαύτως, βλέπων τινὰ τῶν δοκούντων καὶ φασκούτων εἶναι σφόδρα πεπαιδευμένων, ἔχοντά τινὰ προτερήματα καὶ ἀρετὰς, ἰδού πῶς τὸν ἐξῆγῶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, λέγω, εἶναι τοιοῦτος, καθόσον ἀναπτυχθεὶς ἐντὸς τοῦ οἰκείου προορισμοῦ, πράττει καὶ ἐπαγγέλλεται κατ' αὐτόν. Βλέπων δὲ ἄμα τὸν αὐτὸν ἔχοντα ἐθελοτροπίας, ἰδιογνωμίας, παραξενάδας, ἐνὶ λόγῳ, ἐλαττώματα πάθη, κακίας, ἰδού πῶς ἐξῆγῶ τὴν παράξενον ταύτην ἀντίφασιν· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, λέγω, πρῶτον μὲν δὲν ἀνεπτύχθη παιδιῶθεν ἐντὸς τοῦ προορισμοῦ του. Ἐπειτα καὶ ἀπ' εἴ ἤρχισεν, οὔτε περιορίσθη μόνον ἐντὸς αὐτοῦ, οὔτε ἐπέμενεν εἰς ἐφικτὸν ν' ἀναπτυχθῆ· ἀλλ' ἀντιπερισπώμενος ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀμείθετον μεθόδον μας, ἐπεχείρησε ν' ἀναπτυχθῆ καὶ κατ' ἄλλας δυνάμεις ἀναπτύξιμους εἰς ὠρισμένους τινὰς καὶ ἀνυπερβάτους βαθμοὺς, καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκεῖνου κεφαλὴν αὐτοχρημα πύργῳ Βάβελ, ἢ δούρειον ἵππον, ἢ κώωνικα κικεῶνος, ἢ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ὀνομάσω τοῦτο τὸ ἀρχέκακον τῶν πάντων κακῶν κακόν! ἐπομένως μὴ ἔχων ὁ τοιοῦτος μήτε τὴν διάνοιαν, μήτε τὸ πνεῦμα, τὰ εἰδικῶς ἀπαιτούμενα πρὸς τὸ διευκρινίζειν καὶ τακτοποιεῖν καὶ ἐναρμονίζειν τοῦτο τὸ χάος· ἀλλ' αὐτοσχεδιάζων διὰ τῆς φαντασίας ἐθελοτρόπους τινὰς ἀναλύσεις καὶ συνθέσεις καὶ τροποποιήσεις καὶ ἐφαρμογὰς, ἢ ταῦτόν εἰπεῖν, σχηματίζων στρεβλὸς συνδυασμοὺς καὶ στρεβλὰς κρίσεις περί τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, παρασύρει στρεβλῶς καὶ τὰς ἀλόγους δυνάμεις ὑπὲρ ἢ παρὰ τὸν φυσικὸν νόμον· παραθεωρῶν λ. χ. καὶ κακῶς βέλκαμβάνων τὴν μὲν φιλαργυρίαν ὡς οἰκονομίαν, τὴν δὲ πλεονείξαν ὡς προβλεπτικότητα, τὴν οἴησιν καὶ ὑπεροψίαν ὡς ἀξιοπρέπειαν, τὴν φιλευδίκιαν ὡς νέμεσιν, τὴν χαμῆρειαν ὡς μετριοφροσύνην, τὴν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν περί τῆς τύχης τῶν ἄλλων ὡς φιλοσοφικὴν ἐπάθειαν ἢ ἀπραγμοσύνην, τὴν ὑπάρχισιν ὡς τῆς ἀληθείας οἰκονομικὴν τρεποποίησην, τὸ φιλονεικεῖν ὡς τῆς ἀληθείας ὑπεράσπισιν, τὴν περιαιτολογίαν ὡς συναίσθησιν ἀπαραβλήτου ὑπεροχῆς, τὴν φιλοδοξίαν ὡς συναίσθησιν ἰκανότητος ὑπερχούσης, κλπ.

Ὅταν δὲ ἰδῶ κίβηνα Χείρωνα, κίβηνα Ἀσκληπιόν, Σωκράτην, Ἀρχιμήδην κτλ. τότε λέγω μὲ γεμάτου στόματος ἰδού ὁ κατὰ φύσιν ἄνθρωπος· οὗτος τυχὼν ν' ἀναπτυχθῆ κατὰ τὸν προορισμὸν του, περιορίσθη μόνον ἐντὸς αὐτοῦ, πράττων καὶ ἐπαγγελλόμενος κατ' αὐτόν, καὶ μόνον αὐτόν. Ὡσαύτως βλέπων μὲ στυγρὸν ὄμμα καὶ μὲ κοπιτομένην καρδίαν ὅλα ταῦτα τὰ μύρια ἐλαττώματα καὶ πάθη καὶ κακίας, ἅτινα καταστῆματίζουσι, καταμακρύνουσι, καταδασκανίζουσι παντοίως· τὰς κοινωνίας· καὶ ποίας κοινωνίας; αὐτὰς δὲ τὰς δοκούσας καὶ φασκούσας εἶναι ἀνεπτυγμένας, πεφωτισμένας, πεπολιτισμένας, καὶ σφόδρα ἐπὶ τούτῳ ἐγκαυχόμενας· ἰδού κατὰ συνέπειαν πῶς ἐξῆγῶ τὴν παράξενον ταύτην ἀντίφασιν· ὅλα ταῦτα, λέγω, προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους παρὰ προορισμὸν ἐπαγγελλομένους, ἐπιτηδεύομένους, ἀντιποιούμενους· ὅλα ταῦτα προέρχονται ἀπὸ τοὺς μὴ κατὰ προορισμὸν φιλόλογους, φιλοσόφους, ἐπιστήμονας, εἶτε συγγράφοντας, εἶτε διδάσκοντας· ἀπὸ τοὺς μὴ κατὰ προορισμὸν πολιτικοὺς, ἀπὸ τοὺς μὴ κατὰ προορισμὸν νομικοὺς, ἀπὸ τοὺς μὴ κατὰ προορισμὸν ἱατροὺς, ἀπὸ τοὺς μὴ κατὰ προορισμὸν βιομηχάνους ἐν γένει· ἢ καμμία παρατήρησις, καμμία ἐνστάσις ἐνταῦθα δὲν ἐγχερεῖ· ἀλλ' ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἢ φύσις δὲν εἶναι τιαυτή, ὅποια εἴρηται, ἢ ἐκεῖνης τοιαύτης οὔσης, ταῦτα εἶναι ἄρα συνέπειαι ἀναγκαῖαι, εἶναι ἀλήθειαι ἀνεξέλεγκτοι, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῶν.

Καὶ συλλήβδην εἰπεῖν, βῆν τεῦθεν ἐξηγῶνται τὰ ἐξῆς φαινόμενα, ἄλλως ἀνεξήγητα ὄντα. Α'. διὰτι περί τῶν αὐτῶν ἀντικειμένων τόσα διάφορα δόγματα καὶ συστήματα, ὅσον περί Κόσμου, περί Θεοῦ, περί Ψυχῆς, περί δικαίου καὶ ἀδίκου, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, καλοῦ καὶ αἰσχροῦ.

